

UNDERGROUND

REVOLUCE

FRANTIŠEK KOTLETA

UNDERGROUND

REVOLUCE

UNDERGROUND

REVOLUCE

FRANTIŠEK KOTLETA

Copyright © František Kotleta, 2021

Illustration © Adéla Stopka, 2021

Cover art © Lukáš Tuma, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0030-8 (print)

ISBN 978-80-278-1073-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1074-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1075-8 (pdf)

Zdeňku Pobudovi, muži, bez kterého by česká fantastika neměla tolik úžasných podob a tolik krásných knih. S díky za nás všechny.

Z kanálů...

Klepl jsem do masky a zapnul noční vidění.

Šplouch!

„Možná bys...“

Při pohledu na Belcha stojícího po pás v tekutině, kterou po stovky let utvářely splašky, mazut, špína, mrtví potkani i lidé a kdoví co ještě sem všechno steklo ze světa tam nahoře, mě okamžitě přešel vztek, že vydal překvapivý, a hlavně hlasitý zvuk.

Opatrně jsem nohou prošlapal prostor mezi námi dvěma a hledal pevnou oporu. Pohybovali jsme se po nějakých starých trubkách, pod nimiž se nacházelo pohyblivé dno. Polák pomalíčku klesal dolů jako akcie DEZATEGu poté, co jeho vlastníci za *záhadných* okolností opustili tento svět.

„Možná bys mi měl pomoci,“ zavrčel.

„Možná bych tě měl nechat zemřít za to, co mi dáváš do bigosu,“ usmál jsem se, i když to přes ochrannou masku nemohl vidět.

„U svatých kostí Lecha Kaczyńského, Cze-si, wy żeście sōm ale blank ciule!“ zaklel rodák z Katowic česko-slezsky.

Vzhledem k tomu, že jsem během druhé války o Těšínsko pochytil polštinu i slezštinu, která v pohraničí přece jenom byla pořád ještě živá, jsem tušil, že máme být něco jako banda kokotů, ale ruku jsem mu podal. Mohl by mi nasrat na hlavu, a stejně bych tam pro něj skočil. Moc přátel mi v tomhle zkurveným městě nezbylo.

Podal jsem mu ruku a vytáhl ho ven. Temná slizká kejda po něm pomaličku stékala dolů. Naštěstí jsme na sobě oba měli inteligentní vodotěsné kalhoty i bundy a staré, ale zatraceně spolehlivé vojenské boty z umělé nanokůže.

„Víš, že to smrdí jako tvoje varšavská houbová omáčka?“

„Víš, že jste prohráli válku, pepíci?“ odvětil.

V tu chvíli se ale nedaleko od nás ozvalo další šplouchání. Okamžitě jsme zmlkli. Belch si očistil masku, aby vůbec něco viděl. Nacházeli jsme se v něčem, co byla kdysi částečně kanalizace a kolektory a od doby, kdy sem zavítal poslední revizní technik, určitě uběhlo přes sto let. Od té doby sem jenom stékalo svinstvo z praskajících trubek a kanálů. Ale i tady žili lidé. Praha – pevně ohraničená autonomními bojovými drony, bunkry a zátarasy před světem tam venku – se nemohla rozrůstat do šířky, a tak se ti bohatí tlačili nahoru a chudí dolů. Vždycky to

tak bylo. Život ve věžích hradů a slumech podhradí se dost zásadně lišil i během režimů, které si hrály na to, že nastolí rovnost. Nakonec vždycky přišli papaláši a s nimi lidé odsunutí na okraj. A taky spousta krve a bolesti.

„Na,“ vytrhl mě Belch z planého filosofování. Rozepnul si plastický batoh a podal mi pistoli. Měla na sobě pěticipou hvězdu.

„Co to je?“

„Makarov. Sovětská klasika,“ odvětil.

„Sovětská? Jako Sovětský svaz, co zanikl dřív, než měl můj pradědeček první erekci?“ ujistil jsem se a pistoli prozkoumal. Měla zásobník na osm nábojů ráže devět milimetrů.

„Pochybují, že někdo z tvé rodiny kdy měl pořádnou erekci, ale ano, je to ze Sovětského svazu. Stalin se tím drbal na koulích, když mu ho kouřil Berija,“ odpověděl a vytáhl druhý historický kousek. Ten jsem znal z černobílých komiksů tisknutých na stonásobně recyklovaný papír, jež jsem četl v dětství – samopal Thompson, oblíbená zbraň americké mafie z předpředminulého století. Hot dogy, hamburgery a Al Capone byli moje dávná láska.

„Vykradl jsi muzeum?“ zeptal jsem se a dál prohlížel makarova. Vypadal funkčně.

„Něco takového. Jeden sběratel to u mě vyměnil za bigos.“

Co si budem povídat, dobrý bigos ze skutečného masa a zelí měl větší hodnotu než zastaralá bouchačka. Ale teď se nám hodilo to druhé. Co taky v kanále s bigosem.

* * *

Opatrně jsem se prodíral stojatou tekutinou. Mlčeli jsme dobrých tři sta metrů cesty. Slyšeli jsme jen kapání vody a vzdálené šramocení, které postupně sílilo.

Zastavil jsem se a počkal, až mě Belch dojde. Už nebyl nejmladší. Během česko-polské války, která skončila něčím, co by se dalo nazvat polské vítězství, v okamžiku, kdy se Česká republika rozpadla a ztratila o válčení se severními bratry zájem, sloužil u speciálních jednotek. Jejich speciálnost spočívala ve schopnosti získat pro bojující jednotky proviant. Belch si poté v Praze zařídil polskou restauraci, aby nabyté válečné zkušenosti se sháněním exkluzivních potravin jako maso, vejce nebo zelí nějak zužitkoval. Když jsem mu řekl o své dnešní práci, přemluvil mě, abych ho vzal s sebou. Teď hlasitě oddechoval, což bylo trochu slyšet i přes filtr masky.

„Pořád chceš „zažít trochu toho vzrušení jako za starých dobrých časů?“ odrecitoval jsem po paměti jeho slova.

„Jebu ti matku. Soustřed' se raději na to, co je vepředu,“ zašeptal a zkontroloval kondom na hlavní thompsona. Tohle opatření kdysi zavedli do praxe američtí vojáci ve Vietnamu, kteří tak chránili své zbraně a munici před vlhkostí. Vůně vietnamské občanské války proto byla směsí napalmu a spálené gumy. Následkem toho se kvůli nedostatku prezervativů rozmohl v americké armádě syfilis, ale to už je daň za to, když dá člověk přednost okamžitému přežití před dlouhodobými riziky.

Ušli jsme dalších dvě stě metrů. Šramot sílil a zároveň se do něj prolínal nový tlumený zvuk. Přidal jsem do kroku.

* * *

Tam venku byl svět možná krutý a necivilizovaný, propadlý do zmaru a úpadku, a možná byla Praha vrcholem současné evropské civilizace, ale to, co se skrývalo ve střevech tohoto města, by v divočině nemohlo ani přežít. Tady to však vegetovalo skryto před denním světlem v něčem, co možná kdysi byl sklad nebo místnost s elektrickými rozvody. Teď odsud někdo prorazil soustavu tunelů, kterými se dalo dostat ven i jinak než přes břečku, v níž jsme teď stáli do pasu. V temnotě jsem díky infra-

vizoru své masky viděl obrysy vysoké shrbené postavy.

„Kanálník,“ špitl Belch.

Říkalo se jim všelijak, ale „kanálník“ asi vystihovalo jejich podstatu nejlépe. Lidé, kteří žili mimo systém, většinou přebývali ve stanicích metra U, tedy nejspodnější ze tří tras. Na rozdíl od nadpovrchové S a luxusní N spojující magnetickou rychlodráhou nové centrum Prahy s luxusními okrajovými čtvrtěmi, byl vstup do prostor U-metra zdarma. Jenže jím také jezdili obyčejní obyvatelé města do práce. A když už byl někdo příliš velká troska i na U, prostě ho pár nařachaných týpků, co v životě nedokázali nic lepšího než bouchat dvanáctky ve výrobně umělého masa a mlátit slintající lidské trosky, poslalo ještě mnohem hlouběji. A stal se z něj kanálník. Někteří kanálníci žili pod povrchem už po několik generací. Vyskytovaly se mezi nimi zvláštní existence. Málokdo si mohl dovolit skutečné jídlo jako maso nebo nedejbože zeleninu a všichni jedli to, co se vyrábělo v laboratořích DEZATEGu nebo ARKASu, jenže kanálníci si nemohli koupit či vyhrabat z popelnic ani to. Od toho tu byli obyčejní bezdomovci a tuláci, výrazně vyšší kasta. Pro ty nejchudší zde byly kostky, které vyráběla mafia a různí pokoutní experimentátoři ze zbytků

a biologického odpadu v ilegálních výrobnách, kde se nedbalo na kvalitu ani normy ISO. Šlo jen o to, zajistit spodně kalorie za pár šupů, a ještě na tom vydělat. Jenže po generace žít v temnotě, pít špinavou kaši místo vody a žrát tenhle humus, to dokázalo vrátit evoluci nejen nazpátek, ale vrhnout ji i úplně jiným směrem. Někteří z kanálníků už kvůli tomu ani nevypadali jako lidé. A tenhle mezi ně patřil.

„Zarchnch,“ ozvala se postava. Čistě teoreticky by nás neměl vidět, ale nejspíš slyšel lehké šplouchání hovnokaše, kterou jsme se brodili, nebo nás ucítil. Patrně jsme navzdory dvouhodinové cestě splašky pořád ještě dostatečně nepáchli, jak vyžadovala místní etiketa – EdMP. *Eau de mrtvý potkan.*

„Zarchn. Chrm chrm hrmla strm,“ zarezonovalo prostorem.

Odjistil jsem bolševickou vrtačku na kontra-revolucionáře.

„Zní jako moje bejvalka po flašce vína,“ zašeptal Belch. Udržovat „rádiový klid“ už nebylo třeba.

Kanálníka jsme pořádně neviděli. Pomalu jsme stoupali z vody a hnusosračka z nás jen crčela.

„Kurva, vlevo,“ špitl Polák.

„Co?“

„Je jich tu víc,“ vysvětlil.

Rozhlížel jsem se okolo, ale nikoho jsem ani s pomocí infra neviděl ani neslyšel.

„Jsi si jistý?“

„Vsadím na to levý varle.“

„Neprodal jsi ho za půl krávy Rusům?“

„Drž hubu,“ zavrčel nevrle Belch a natáhl americkou raritu. Možná byl ošlehaný vichry té nejpitomější války – tedy hned po třídenní řeži mezi Košickou federací a Žilinským císařstvím –, ale nebezpečná situace mu lezla na nervy. Zlenivěl.

Ušli jsme pár dalších kroků a já stále slyšel jenom zvuk před sebou.

„Tam,“ ukázal Polák na třetí hodinu. Měl pravdu. Něco se tam pohnulo. Vylezli jsme z břečky na pevnou vybetonovanou plochu. Rozepnul jsem dvojitě krytý gumový zip a vytáhl z boční kapsy signální světlici.

„Ztlum si kontrast,“ zašeptal jsem, odjistil ji a hodil doprava. Rudé světlo ozářilo prostor.

„Kurva.“

„A kurva.“

* * *

Před červenou září se rozuteklo dobrých patnáct postav. Viděl jsem jenom obrysy a mí-

hající se stíny, ale působily děsivě. Některé v potrhaných špinavých cárech, jiné zcela určitě nahé.

„To by je mělo zahnat,“ usmál jsem se.

„Jen aby.“

„Nesýčkuj,“ zavrčel jsem, a dokud světlice ukazovala cestu, vyrazil jsem od bahnité sraždy směrem, kudy se ozýval hlas podobný Belchově bejvalce.

„Slyším ho.“

Nebyl jediný. I já jsem místo chrchlání a chrumlání najednou zaregistroval dětský pláč. Přidal jsem do kroku a přes zrezivělá železná futra vlezl do původně patrně servisní místnosti, která teď připomínala spíš jeskyni. Všude se válely staré krámy, hadry, kusy elektroniky a zrezivělé konzervy. Zbytkové světlo ze skomírající světlice mi pomohlo vidět pomocí masky všechno v dokonale vykreslených obrysech.

„Brum,“ uslyšel jsem z chuchvalce prastarých novin.

„Zarchn,“ kontroval hlas z levoboku. Stál tam chlápek, který vypadal jako kříženec Jiřiny Bohdalové, slavného avatara z večerníčků *Rákosníček a útok robotů z mlhoviny Kočičí oko* nebo *Křemílek a Vochomůrka budují síť 7G*, a hrocha.

„Stůj, mrdko!“ zakřičel jsem na kanálníka a namířil na něj pistolí.

„Cholera,“ zaklel vedle stojící Polák. Ruce se mu chvěly.

„Kdy jsi naposled střílel?“ zeptal jsem se ho. Jeho očividný strach mě zatraceně znervózňoval.

„Minulý týden... Na vrabce. Na člověka nikdy.“

„A kurva.“

„Kurva.“

* * *

Kanálník stál shrbený necelé dva metry ode mě.

„Zarchn?“

„Nemá moc rozmanitý slovníček,“ poznamenal Belch. Ignoroval jsem ho. Dítě, které jsme ve sračkách a jejich širokém okolí už dva dny hledali, se rozbřečelo někde u zdi po mé pravé ruce.

„Není možný, abys mi nerozuměl, kanálníku,“ promluvil jsem pomalu a nahlas a současně se úkroky přibližoval k těličku ležícímu v pelechu ze zmačkaných novin a starých letáků. Belch se mi držel po boku. Světlice dohasínala a obrysy zvolna ztrácely svou ostrost.

„Jenom si vezmu toho smrada a zmizím. Nic se ti nemusí stát,“ pokračoval jsem.

„Zarachan?!“

Slovo v lehké obměně znělo výhruzněji.

„Wojciechu, dárky.“

Majitel nejlepší polské restaurace v celé Praze – pravda, také jediné – znovu rozevřel svůj vak a vytáhl z něj dva balíčky proteinových tyčinek.

„Je to výživnější než to smradě. Nažere se z toho celá rodina. Půlka je s příchutí vánočního psa, to si budete čvachtat, a když to obalíte blátem, bude vám to chutnat jako domácí strava,“ mluvil jsem dál klidným hlasem a udělal dalších pár kroků k dítěti.

„Ne. Dítě mé. On Zarachan. Já Zarchn.“

Překvapil mě. Nevypadal moc jako příslušník téhož druhu, ale když promluvil, přeběhl mi mráz po zádech. Místo podivného monstra jsem v něm spatřil karikaturu zlomeného lidství vyhnaného až na dno a v mých útrobách se něco sevřelo. Jeho shrbená postava jako by se narovнала. Měl zdeformovanou páteř i obličej. Působil jako nějaký starý politik z počátku minulého století, na jehož jméno jsem si zoufale nedokázal vzpomenout, ale jinak to byl člověk. Naštěstí dítě začalo brečet hlasitěji a záchvat soucitu byl ten tam.

„Není to Zarachan. Je to smrad ze sirotčince Prokleté děvky Terezy. Tam ho musíme vrátit,“ odpověděl jsem mu a udělal další krok k šustící hromadě novorozenecké něžnosti.

Už jsme byli skoro u dítěte. Zarchn pořád stál a nehýbal se. Shýbl jsem se pro prcka. Ležel nahý v novinách a na břicho měl nějakou černou mazlavou hmotou namalované malé kolečko. Na jednom letáku jsem si všiml obrovského nápisu „Retrotýden v Lidlu“. Měl jsem pocit, že půjde o nějaké porno, ale ani tak jsem se zašpiněnou archiválií nechtěl ztráčet čas.

„Ne smrad. Oběť pro Vyzdvihovače,“ namítl Zarachan.

„Co, kurva?“ nechápal Polák. Jeho prudká otočka mě zaujala a podíval jsem se tam, kam mířil jeho pohled – u vchodu se začínala tvořit fronta kanálníků. Byli to chlapi a dívky jako buk. Tedy pokud máme na mysli plísni pokrytý buk vyrůstající pokrouceně na svět skrz kanálovou mřížku. Někteří vypadali hodně mladě, jiní staře a seschle. Většina na sobě neměla nic – vůbec nic. Jiní jen špinavé cáry. I přes masku s nanouhlíkovou filtrací se mi do nosu zavrtával houstnoucí odporný pach, kterému se nevyrovnal ani odér stoky, jejíž pozůstatky nám pořád ještě okapávaly z kalhot. Filtrace mě dokázala ochránit před virem i bakteriemi,

ale na molekuly hnusu byla krátká. Kanálníci se od sebe dost lišili. Pár jich působilo zdeformovaně s podivně transformovanými tkáněmi. Jedné ženě visely z obličeje kusy kůže až k bradavkám malých prsou. Další chlap měl podobně protažené panděro poseté desítkami boláků. Měl ho naněkolikrát přelepené kusem nějaké plastové pásky, aby se mu nemotalo mezi nohama. Další měli různé výrůstky nebo vyrážky na obličeji plné hnisu, ale pár jich vypadalo, že by po důkladné sprše mohli klidně vyjít na povrch a nikdo by si jich nevšiml.

Levačkou jsem nabral plačící smrádě. Kanálníky to dost nakrklo. Začali syčet, vrčet a někteří vydávali i slova, kterých ale bylo tolik naráz, že jsem jim nerozuměl.

Křup.

Zvuku, jenž se mi ozval pod nohama, jsem nejdříve nevěnoval pozornost, ale pak mi i přes bytelné podrážky došlo, že těch křupavých věcí je tam víc. Risknul jsem pohled dolů a pár sekund netušil, po čem to, sakra, pajdám. Nakonec jsem se naštvál, rozepnul zip na levém stehně a vylovil baterku.

Cvak, ozvalo se a má maska mě v prudké záři na chvíli nechala oslepeného. Brzy se však překalibrovala na světlo a já uviděl na zemi hromadu dětských kostí. Některé vypadaly dost

čerstvě. To, co jsem momentálně drtil podpatkem, byl hrudní koš tak půlročního mimina.

Křupity křup, udělalo pár žeber, když jsem se snažil šlápnout jinam. Vztekle jsem se otočil a baterkou osvítil Zarchna a jeho návštěvníky. Světlo jim nedělalo dobře. Vrčeli, kňučeli a chránili si oči před bílým kuželem. Nyní jsem si mohl prohlédnout jejich těla lépe a spatřil pokožky podivně zažloutlé a zašedlé. Teprve teď jsem si také všiml, že někteří drželi v ruce železné tyče, háky a rezavé, podomácku vyrobené mačety.

„Ty vole, týden budu jenom na vodce,“ pronesl Belch a nahlas polkl. Nejspíš se snažil potlačit zvracení. Nebyl sám. Jenže nablínkat si do masky, no, to nebyl úplně nejlepší nápad.

Dětský pláč nabral na síle.

Posvítil jsem Zarchnovi do očí. Jeho žlutošedý obličej se zamračil a něco zachrochtal.

„Nechte nás odejít,“ pronesl jsem pevně. Masa kanálníků ale udělala krok vpřed.

„Nemáš u svých příbuzných zrovna autoritu,“ zakroutil hlavou Belch. Navzdory situaci jsem se rozesmál. Kanálníci však smysl pro humor neměli.

„Nechají zde oběť pro Vyzdvihovače. Odejdou,“ řekla rozhodně žena s bílými vlasy pokrytými kusy bláta, stojící v chumlu kolem vchodu.